

[Edvard Sørensen.]

rene. Det er gennemgået af finansministeren, og jeg kan på de områder ganske henholde mig til det, den højtærede finansminister har sagt. Jeg erkender, at enkelthederne, som der er et utal af, bedst drøftes i et udvalg. Dog vil jeg nævne et par enkeltheder, som ikke endnu er blevet særlig omtalt, og som efter min mening ikke er uvæsentlige.

I § 11 hjemles der mere gunstige afskrivningsregler, end der eksisterer i dag, for ekstraordinære tilskud til pensionsordninger og til bidrag til understøttelsesfunds m. m., og det betragter jeg som en betydelig fordel, idet det vil animere mange virksomheder til at søge pensions- eller understøttelsesordninger for funktionærer og arbejdere gennemført.

I § 13 indrømmes der ret til fradrag for udgifter til udarbejdelse eller trykning af doktordisputatser. Denne bestemmelse i lovforslaget er ny, selvom man kan sige, at disse fradrag i forvejen er anerkendt i praksis gennem landsskatteretsafgørelser.

Ifølge § 14, nr. 4, tillades fradrag på 100 pct. af kontingenter til arbejdsgiverforeninger, fagforeninger m. v. mod nu almindeligvis 75 pct.

I § 16, stk. 2, gives der ret til at bringe en negativ indkomst til fradrag i den skattepligtige indkomst for de nærmest efterfølgende 3 skatteår. I den forbindelse vil jeg lige strejfe en enkelt ting af det, som den højtærede finansminister var inde på i sin fremsættelsestale, nemlig at vi i regeringens udvalg meget indgående har syslet med tanken om, at selvangivelsen skulle være udtryk for et gennemsnit af de sidste 3 års indtægter, men alt stillet op mod hinanden må vi erkende, at vi ikke turde gå den vej. Vi må huske, at en sådan ordning kan virke ganske fortræffeligt under opgangstider, men i nedgangstider med et stærkt konjunkturfald kan den komme til at virke som en hemske og en byrde for mange, som kan være vanskelig at bære, og det er grunden til, at man i stedet for har foreslået, at man kan fradrage underskud eller negativ indkomst i de nærmest efterfølgende 3 skatteår. Man kan altså fordele underskuddet over 3 år og skal ikke, som man måske kunne tænke sig fra visse sider, afdrage det i det efterfølgende skatteår.

Om dødsboer er der en del ny bestemmel-

ser i lovforslaget, og jeg vil nævne en enkelt. Ved en skattepligtigs død bortfalder skattepligten efter forslaget med udgangen af den måned, hvori dødsfaldet er sket, medens statsskattepligten nu varer skattehalvåret ud.

Finansministeren nævnte i sin fremsættelsestale, at der måtte en ændring til i loven om landsskatteretten som følge af, at hustruer nu får lov til at selvangive deres egen indkomst. Det er ganske naturligt, at der i den anledning må gennemføres en ændring i landsskatteretsloven. Jeg tror, det vil være nødvendigt at tage hele denne lov op til prøvelse og gennemføre adskillige ændringer deri. Der er mange ting i denne lov, som tiden efter min mening er løbet fra, og der er ting deri, som altid har været uheldige. Jeg skal nævne en enkelt.

I henhold til landsskatteretslovens § 10, stk. 2, er det sådan, at hvis en indkomst er skønsmæssigt ansat og der opstår uenighed mellem den lignende myndighed, sognerådet eller ligningskommissionen, og skatterådet, har det sit forblivende ved skatterådets skøn, hvis ikke landsskatteretten kan anlægge et selvstændigt skøn. Det er en af de ting, der har stødt mig ganske kolossalt gennem den tid, jeg har arbejdet i landsskatteretten. Selvom man måske kan finde eksempler på, at nogle sognekommuner vil holde lidt igen med skatteansættelserne, kommer man ikke udenom, at det er de lokale myndigheder, der bedst kan bedømme en mands privatforbrug. Jo længere man får det på afstand, des vanskeligere er det at bedømme. Jeg kunne her ønske, at landsskatteretten stod frit overfor valget mellem skatterådets og den lignende myndigheds skøn.

I lovforslaget har man medtaget den nugældende lov om kontrol med ligningen, og som det fremgik af fremsættelsestalen, har man her taget bestemmelsen om offentliggørelse af skattesnyderes navne ud. Men derudover er der ikke foreslået ændringer. Jeg har for mit vedkommende intet at indvende mod de store bødeforlæg i de meget graverende tilfælde, men det er mit indtryk, at man i mange småsager går lidt for hårdhændet frem. Jeg tænker her på den lange række af tilfælde, hvor amtsligningsinspektøren giver skatteyderne bødeforlæg for mindre forseelser. Jeg ved vel, at skatteyderne kan sige nej og lade sagen gå til ligningsdirektoratet eller til domstolene,